

மனோன்மணி நடநகம் MANONMANI

A PROSE DRAMA
IN TAMIL

BY

FRANCIS KINGSBURY, B. A.

WITH A FOREWORD

BY

A. M. K. CUMARASWAMY, B. Sc. F. P. S.
REGISTRAR OF UNIVERSITY OF CEYLON

1952

Cents 65

LD மேல்மணி நடைகம்

இங்கு

பேராசிரியர்

ஆலைப்புதை பெ. சுந்தரம்பிள்ளை

இயற்றிய

மனோன்மணியத்துக்கு

வழிநாலாக

இயற்றமிழ்ப் பேரதகாசிரியர்
கலைமாணி

பிரான்ஸில் கிங்ஸ்பரி

எவர்க்கும் விளங்கும் தெள்ளியநடையில் எழுதின
தமிழ் வசனநாடகம்

முதற்பதிப்பு ஜவது அழுத்தம்

சாவகச்சேரி

இலங்காபிமாணி அச்சியங்கிரசாலை

நந்தன ஞு ஜிப்பசி மீ

ஷ்லை சதம் 65

NOTE ON THE AUTHOR

The Rev. Francis Kingsbury, B. A., (a son of the veteran Tamil Scholar, Rao Bahadur C. W. Tamotharam Pillay, B. A., B. L.) was

Professor of Tamil, United Theological College, Bangalore, 1910—1919

Additional Editor of The Tamil Lexicon, University of Madras, 1924—1926

Lecturer in Tamil, Ceylon University College, Colombo, 1926—1936.

Author of Several works in Tamil and English.

வினா

All Rights Reserved

Printed and Published by
ROBERT KINGSBURY
 at
 THE LANKABHIMANI PRESS
 Chavakachcheri

முன் தலை LIBRARY

மேனேன்மணீயம் என்னும் நாடகம் பற்பல துறைகளில் பற்றி அறங்களைப் போதிப்பது; பல அழகு வாய்ந்தது. இதனை எழுதிய பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை, பல கலைகளை நீந்திக் கூரகின்ட புலவர் சிகாமணி. மேனேன்மணீயத்தைப் போல் வெறேற்றுதால் தமிழில் இல்லை. இத்துணை மாண்பு வாய்ந்த நாலுக்கு வழிநூலாய்வந்த என் நால் முதல் நாலி னது அழகையும் மாண்பையுமுடையது என்னும் வீண் எண்ணம் எனக்கு இல்லை. தமிழ் மாணவர் யாவரும் மேனேன் மணீயத்தைக் கற்றல் வேண்டும் என்னும் எனக்குள்ள ஆசையே அந்தாற்கு முதற்படியாக இதனை எழுத என்னை ஏவியது. இது வழிநூலாகவின் கதையைச் சுருக்கியும் ஒரோவிடங்களிற் திரித்தும் எழுதியுள்ளது. முதல்நால் செய்யுள் வடிவினது.

தமிழ் மூவகையை: இசைத்தமிழ், இயற்றமிழ், நாடகக் தமிழ். நாடகக் கருத்தா, இயற்றமிழ் வடிவில் இயற்றமி ழிலக்கணம் சிதையாது நால்செய்தல் வேண்டும் என்ற கட்டுக்கு உட்பட்டவன் அல்லன்; உலகவழக்குப்பேச்சையே தன் நாலுள் கொள்ள இடம்பெற்றவன். ஆயினும், மேனேன் மணீயக் கதையில் வரும் ஆடவரும் அரிவையரும் உயர்குடிப் பிறப்பும் கல்விநல்மும் பெற்றவராகவின் அவர் வாய்ப்பேச் செல்லாம் உயர்கடைக்கும் இழிந்த நடைக்கும் இடையே கற்றவர் இயல்பிற் பேசம் பேச்சிலே வரைந்துள்ளேன்.

இந்நாடகத்தில் அங்கம் III களம் 3ல் உள்ளவை எல்லாம் புதியது. பேராசிரியர் செய்த மேனேன்மணீயத்தில்

இல்லை. இவ்விஷயத்திற் பேராசிரியர் என்னம் வேறு, என் என்னம் வேறு. புருஷோத்தமனை நணவிற் காணவிட்டனும் கனவிற் கண்டபொழுதே தன்றயிரும் தன் காதலன் உயிரும் ஒன்றினபடியால் தந்தையின் எண்ணத்துக்குச் சம்மதிக்க அவளால் இயலவில்லை. பேராசிரியர் எண்ணும் யாதோ அறியேன். என் எண்ணத்தை அவர் அறியின் யுன்செயத்து குற்றம் என்னுர் என் எண்ணுகின்றேன். இதனாற் பேரா சிரியர் பேரறிவுக்கு என் சிற்றறிவைச் சமஞ்செய்தேன் எனப் பெரியார் எண்ணார்.

Francis Kingsbury

கொழும்பு,
ஷிக்கரமாடு ஆவணிமீ உக ஈ

FOREWORD

Of the REVEREND FRANCIS KINGSBURY it may be truly said

He had too much satire in his vein
And was determined not to starve it,
Yet malice never was his aim:
He lashed the vice, but spared the name.

Some of us who differed from him on issues most fundamental, delighted to sit at his feet and learn of him. He was essentially a teacher, and he ever remained a learner. Error was to him the primal anathema, but he was gentleman enough to be ready to detect and recant his own errors as well as the errors of others. To friends and foes alike, he was eminently fair, and he often drew attention to overlooked points which definitely weighted an argument in favour of his opponent. He was equally at home unravelling a mysterious passage in Tamil Literature or a difficult point in Christian Theology, and no less at home dancing and singing at a Children's party his inimitable

கள்ளிலே ஒருகுடி குடிச்சக் கொண்டு
நகுவாட்டிலே ஒருகுடி குடிச்சக் கொண்டு.

The great man's sons have placed us all in debt in bringing out this delightful little drama which

was in manuscript at the time of author's demise. Aside from its intrinsic merit, it is full of those characteristics of Father Kingsbury which endeared him to his friends and admirers.

Colombo, Ceylon,
May 15th, 1948

A. M. K. CUMARASWAMY

கதையில்வரும் ஆடவர் அரிவையர்

சீவகன்	பரண்டிநாட்டரசன்
மனேன்மணி	சீவகன் மகள்
சுந்தரமுனிவர்	சீவகன் குரு
சூலன்	சீவகன் மந்திரி
நாராயணன்	சீவகன் படைத்தலைவன்
பலதேவன்	குடிலன் மகன்
வரணி	மனேன்மணி தோழி
சுகடன்	வரணியின் தங்கை
நடராசன்	வரணி காதலன்
செவிலியர் சேவகர் முதலியேர்	
புருடோத்தமன்	சேரநாட்டரசன்
அருள்வரதன்	புருடோத்தமன் படைத்தலைவன்
சேவகர் முதலியேர்	

கதை நிழலிடம் : திருச்செல்வேலியும், திருவணங்தபுரமும்

மனைமணீயம்

அங்கம் I

கலம் 1

காப்பு
வெண்பா

அமைய அருளனைத்தும் ஆட்டுமேல், நெஞ்சே,
சுமைத் தொறுப்பதெவன், சொல்லாய் ;—நமையு
நாடகமே ஆட நவின்றுல் அதற்கிசைய [மிந்த,
ஆடுவெம்வா ; நாணம் அவம்.

இடம் : திருநெல்வேலி பாண்டியன் கொலுமண்டபம்
சீவகன், குடிலன், நாராயணன் முதலியோர் கோலுவில்
இருக்கின்றார்கள்.

சேவகன் : மகாராசா ! சுந்தரமுனிவர் வாசலில் வந்து நிற்
கிறார்.

சீவகன் : மந்திரி, பிரதானி, நீங்கள் போய் முனிவரை
அழைத்துவாருக்கள்.

குடிலனும் நாராயணனும் போய்ச் சுந்தரரை அழைத்து
வருகின்றார்கள்.

சீவி. (தலைமேற் கைகுலிய) சுவாமிகாள் ! வருக, வருக.
இன்றல்லவோ இங்கரமும், இக்கோட்டையும், நானும்
என் மணியும் செய்த தவத்தின்பேறு பெற்றோம்.
இந்த ஆசனத்தில் வீற்றிருக்க.

சுந்தரர் இருந்தபின் எல்லோரும் இருக்கின்றனர்.

சீவகா ! உன்னையும் உன்குலத்தையும் பாண்டிய நாட்
டையும் இறைவன் காக்க ! எப்படி உங்கள் சேமம் ?

சீவி. சுவாமிகள் அருளிருக்க எங்களுக்கு என்ன குறை.

மனைன்மணி சேமம் எப்படி ?

- வீ. மணியும் சேமமுடையாள்.
- குந். நன்று, நன்று.
- வீ. சுவாமிகள் கோட்டையைப் பார்த்ததோ?
- குந். (பராமுகத்தோடு) ஆம், பார்த்ததன்.
- வீ. ஏன் ஏதாவது குற்றம் குறை உண்டோ?
- குந். குற்றமொன்றுமில்லை.
- வீ. குறை?
- குந். ஆம், குறை ஒன்று கண்டேன். இந்தக் கோட்டையைப் பகைவர் முற்றினால் நீ தப்பிப்போக என்று வழி வைத்திருக்கிறோ?
- வீ. வகனும் குடிலனும் ஒருவரை யோருவர் நோக்குகின்றனர்.
- வீ. சுவாமிகாள்! என்பெயரைக் கேட்டாலும் அரசரைல் லோரும் அஞ்சவார்களோ. இந்தக்கோட்டை எவ்வளவு வளிது! இதன் அகற்ற என்ன! கோட்டை மதில்மேலுள்ள பொறிகளென்ன! யாரேனும் மடையார் தட்டுத்தடுமாறி தெரியாமல் வந்தாலும் இந்தப் பொறிகளின் இயக்கத்தைக் கண்டவுடனே நடுநட்கி, கலங்கி ஒடிவிடுவார்களே. இப்படியிருக்க நான் தப்புவற்கு வழி ஏன்?
- குந். சம்போ! சங்கரா!..... சீவகா, உன் நன்மை யையும் மனேன்மணி சேமத்தையும் தேசத்தின் வாழ்வையும் என்னி நான் இக்கோட்டைக்குள் சில கிரியை செய்யவேண்டும். கோட்டைக்குள் ஓர் ஆறையில் நினைத்தநேரம் வரவும், போகவுங் தடையில்லாதபடி

- எனக்கு அறையின் திறவுகோலும் வேண்டும். தருவாயா?
- வீ. சுவாமிகள் சித்தம் என்பாக்கியம். சேவகா! சுவாமிகள் காட்டுகிற அறையும் திறவுகோலும் சுவாமிகளுக்குக் கொடு.
- குந். வெற்றிபெறுக சீவகா!
- குந்தரார் எழுந்துசேல்ல எல்லோரும் வணங்கி வழியனுப்புகின்றனர். சுந்தரார் சேவகங்களுக்கு வேளிச்சேல்கின்றனர்.

களம் 2

இடம் : திருநெல்வேலிக் கோட்டை, கன்னிமாடம்.

மனேன்மணி இருக்க, வருகிறுள் வாணி.

- மனே. வாணி ! வா வா ; என் உன்முகம் வாடியிருக்கிறது ?
 வாணி. (பேசக்கஷ்டப்பட்டு) ஒன்றுமில்லை அம்மா.
- மனே. ஏன் ? என்ன விசேஷம் ஸாணி ? ஏன் அழுகிறுய் ?
 வாணி. அம்மா, நான் எப்படிச் சொல்லுவேன் ?
- மனே. என்ன, நடராசர் உன்னை ஏமாற்றிவிட்டுப் பேருய் விட்டாரோ ?
- வாணி. (இல்லையென்ற குறிதோன்றத் தலைபை அசைக்கிறுள்)
 மனே. சென்னைனன் ; நேற்று உனக்கு என்ன சொன்னார் ?
 வாணி. நாங்கள், ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்து இன்றைக்கு அஞ்சுநாள்.
- மனே. “நாம் ஒருவரையாருவர் காணுநாளோல்லாம் வீணும் நாளே” என்றசொல் வெறும் பேசுத்தானே ?
 இதுதானே காதல் ? [வாணித் தேம்பித்தேம்பி யழுகிறுள்.]
- மனே. (வாணியின் கையிரண்டையும் தன் கைக்குள் அடக்கி) தோழி, எனக்கும் ஒளிப்போ ?
- வாணி. அம்மா ! என்தகப்பனுங் தாயு மென்னை நடராசருக்குக் கொடுப்பதில்லையாம் ; அதுமட்டுமல்ல ; குடலன் மகன் பலதேவனுக்குத்தான் என்னைக் கொடுப்பார்களாம்.
- மனே. அதற்கென்ன ; பலதேவன் மந்திரிமகன் அடலவோ ? கட்டமகன் ; அதற்கேன் அழுவான் ?

வாணி. அம்மா, நடராசரும் பலதேவரும் ஆஜையும் பூஜையும் போலவில்லோ ? நடராசருக்கு என்னைக் கொடாவிட்டாலும் நான் இப்படி விசனப்படேன். நான் அவரை நேசிக்கிறது அவருக்குத் தெரியும். நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் நேசித்தால் அதுபோதும். மனமும் மனமும் பொருந்தினபின் மனம் அவ்வளவு அவசியமில்லை. அது அல்ல என்னை வருத்துகின்றது. பலதேவன் கையில் என்னைக் கொடாமல் இருந்தால் அதுபோதும்—எனக்கு வயது இருபத்திமூன்று ஆகியும் ஒருங்காலும் என் தாம்தகப்பன் சொல்லை மறுத்தேயில்லை. ஆனால் இன்றைக்கோ..... (தேம்பியழுகின்றுள்) அவர்களைப் பார்த்து.....

“என்னையல்ல..... என் பின்தனதேயே பலதேவன் கையிற் கொடுப்பீர்கள்” என்றபின் இங்கே ஒடிவங்குவிட்டேன். (தேம்பியழுகிறுள்.)

மனே. வாணி ! வாணி ! அழாதே, அழாதே. ‘கடவுளை நம்பினேர் கைவிடப்படார்’ என்று கந்தரமுனிவர் நமக்குப் போதித்தது நீ மறந்தபோனாலோ ? எனக்கோ ஒரே ஒரு ஆசை சுந்தரமுனிவர் திருவடியில் இருந்து ஞானவாசிட்டம் வாசிப்படே.

வாணி. நாலறிவு என்னசெய்யும் ? வேகுதே என்னநஞ்சு !

மனே. எதுக்கும் கடவுள் இருக்கிறார். வா, பந்தாடுவோம்.

கிளம் 3.

இடம் : சீவகன் கொலு.

சீவகன், துடிலன், நாராயணன் முதலியோர் இருக்க சகடன் வருகிறார்.

சகடன் : மகாராசா வாழ்க ! வாழ்க மகாராசா !

சீவி. வாரும் சகடரே ; சேமந்தானே ?

சக. சேமமே, மகாராசாவின் குடைக்கீழ் இருக்கிற எங்களுக்கு என்னகுறை ?

சீவி. குறையுண்டோவென்று நான் கேட்கவில்லையே, ஏதோ குறையிருக்கிறதுபோற தோன்றுகின்றது. என்ன சங்கதி ?

சீகீ. மகாராசா ! எனக்கு வயது ஐம்பத்தைஞ்சு. இத்தனை வருஷம் குறையென்றால் என்ன என்று எனக்குத் தெரியாது. இப்போதோ..... ஒருவரும் ஒரு தீங்கும் எனக்குச் செய்யவில்லை. யார் எனக்குத் தீங்கு நினைக்கிறவர்கள் ? என் மகள் வாணிதான் இப்போது எனக்கும் அவள் தாய்க்கும் இயமன் போல வந்திருக்கிறார்.

சீவி. சகடரே, அப்படிச்சொல்லாதேயும். வாணியை நான் அறிவேன், அவள் புத்தி என்ன ! படிப்பென்ன ! குணமென்ன ! இதனால் அல்லவோ மனோன்மணியும் வாணியும் கந்தம் தசையும்போலச் சினேகிதிகள், வாணி நல்லவள்.

சக. எல்லாருக்கும் நல்லவள்தான். எங்களுக்குத்தான் கொள்ளி வைக்க வந்தவள்.

சீவி. என்ன சங்கதி ?

சக. வாணியை நம் மந்திரியார் மகன் பலதேவருக்குக் கண்ணித்தானம் செய்ய நானும் என்மனையியும் என்னினேம். இதை நாங்கள் நேற்று அவளுக்குச் சொல்ல, ‘பெட்டியிலே அடங்கியிருந்த நாகம் சீறிக் கொண்டு பட்டமெடுத்துபோல’ உருக்கொண்டாள். இதற்குமுன் ஒருங்களும் அவளை இப்படி நாங்கள் கண்டதேயில்லை.

சீவி. என், என்னசொன்னாள் ?

சக. தான் செத்தாலும் பலதேவனுக்கு வாழ்க்கைப்படப் போகிறதில்லையாம்.

சீவி. என், என்ன காரணம் ?

சக. இங்கே நடராசன் என்ற ஒரு பித்தன் திரிகிறான். தான் வாழ்க்கைப்பட்டால் அவனுக்குத்தான் வாழ்க்கைப்படுவாளாம், இல்லாவிட்டால் இருக்கிறபடியே இருப்பாளாம். இனி நாங்கள் என்னசெய்வோம் ?

சீவி. நடராசன் வடிவழகன். எந்தப்பெண் தனும் அவளைக் கண்டால் மயங்குவாள் ; ஆனால்.....

சக. எங்களுக்கு வேறே பிள்ளையில்லை. நாங்களிருவரும் காசிக்குப்போய் கங்கையிலே விழுங்கு உயிரைவிடப் போகிறோம். போகுமுன் மகாராசாவுக்கு இதைச் சொல்ல வந்தேன்.

சீவி. சீச்சி, சகடரே, என்ன விண்பேச்சு? நான் வாணி யைக் கண்டு பேசுவேன். என்பேச்சை அவள் தட்டாள். உங்கள் விருப்பப்படியே அவள் பல தேவனுக்கே வாழ்க்கைப்படாச் சம்மதிக்கும்படி செய்வேன், நீர் விண் ஆயாசத்தைவிட்டுச் சுந்தோ ஷத்தோடு போம். உமது மனைவியறையும் போய்த் தேற்றும்.

சக. மகாராசா! எங்களுக்கு புதுடியிர் வந்தது. வாழ்க, வாழ்க பாண்டியகுலதீபமே!

சகடன் போகிறுன். துடிலனும் போகின்றுன்; சேவிலி ஒருத்தி வருகின்றார்கள்.

சீவி. நமஸ்காரம் சாமி!

சீவி. என்ன தாதி, உன்முகத்திலே கலக்கந்தோன்று கண்றது?

சேவி. மகாராயா, நம்ம தாய்க்கு.....

சீவி. தாய்க்கு என்னடி? உடனேசேரல். ஒன்றும் ஒளிக்காதே.

சேவி. இல்லை, மகாராய. நேற்றுமாலை தாயும் வாணியும் பந்து விளையாடினார்கள் நிலாமுற்றத்திலே. அதன் பின் சாப்பிட்டுவிட்டு தாய் படுக்கைக்குப் போனார்கள். இராத்திரியெல்லாம் நல்ல தூக்கம். நான் பக்கத்திலேயே படுத்திருந்தேன்.

சீவி. சொல்லு, சொல்லு. காரியம் என்ன என்று சொல்லு. கதையை வளர்க்காதே.

சேவி. இல்லை, மகாராயா. தூக்கத்திலே வாய்குழறி ஏதோ பேசுகினார்கள். நான் உற்றுக்கேட்டேன். “நாதா! நாதா! நான் உம்மை ஒருங்காரும் மறவேன்” என்ற சொல்லுக்கேட்டது. அப்புறம் தாய் திடீரென்று அழுதார்கள். உடனே ஏழுப்பி என்ன என்று விசாரித்தேன். “ஒன்றுமில்லை, சும்மா தொந்தரவு செய்யாதே” என்றார்கள். ஆனாலும், அதுமுதல் இம் மட்டும் காய்ச்சல்; ரெர்ம்புத்தாகம். பார்வை வெருண்ட பார்வை; ஒருத்தரும் பாராவிட்டால் தானே சிரிக்கிறதும் அழுகிறதும். தாய்க்கு ஒரு காரும் இப்படி இருந்ததில்லை, மகாராயா.

(தேம்பியழுகிறுள்ள.)

பாண்டியன் எழுந்து சேவிலியோடு சேல்கிறுன்.

களம் 4.

இடம் : கன்னிமாடம்

மலேஞ்மணி சயனித்திருக்க சீவகன் பக்கத்தில் ஓர் ஆசனத்தில் இருக்க, வாணியும் செவிலியும் நிற்கிறார்கள்.

சீவ. மகளோ ! உனக்கு என்ன செய்யது? (அவள் நேற்றி யில் அரசன் தன் கையை வைத்து)

மயனே. (மேளனம்)

சீவ. மகளோ ! ஏன் ஒன்றம் பேசாமல் இருக்கின்றாய்?

மயனே. அப்பா! என்னென்ற சொல்ல? எனக்கை தெரிய வில்லை. இப்படி முன் ஒருபோதும் இருந்ததில்லை. என்மனத்தில் பெருங்குழப்பம்.

(கண்ணீர் சிந்துகிறுள்.)

சீவ. மணி! ஏன் அழுகின்றாய்? நீ அழுதது நான் ஒரு நாளும் கண்டதில்லை. பின்னோகள் இப்படித்தான் தங்களுக்கு நோயும் வருத்தமும் உண்டாக்கிக்கொள் வதுமன்றி மற்றவர்களுக்குங் கஷ்டந்தருதல்.

(வாணியைப் பார்க்கிறுன்.)

வாணி! இங்கே வா. நீயும் இப்படித்தான், இதுவரை யிலும் நல்லபிள்ளையென்ற பேரெடுத்தான் இப்போது குழப்படிசெய்யத் தொடங்கிவிட்டாய்.

வாணி. மகாராசா! நான் என்னசெய்வேன்?

சீவ. சும்மா இரு, எனக்கெல்லாங்கெதரியும்; உன் தாய் தகப்பனையீட நீ அதிகம் படித்தவளோ? புது சாலியோ? அனுபவம் முதிர்த்தவளோ? அவர்கள்

பேச்சைக் கேளாமல் முரட்டாட்டம்பண்ணுகிறாய்.
(வாணி மேளனம் சாதிக்கிறார்.)

ஏன் வாணி, உன் தாய்தகப்பன்மார் உன்னைப் பலதேவ அத்துக் கலியாணம்செய்துகொடுக்க எண்ணினால் அதற்குச் சம்மதியாமல், மாட்டேன் என்கிறாயாம்.

வாணி. மகாராசா! நான் பலதேவனை சேசிக்குமுடியாது; நான் நேசியாத ஒருவனை விவாகஞ்செய்ய சம்மதிப் பது எப்படி?

சீவ. அடட, புதுப்பேச்சுப் பேசுகிறாய். எங்கள் காலத் திலே பின்னோகளுக்குத் தாய்தகப்பன்மார் கலியாணஞ்ச செய்து வைப்பார்கள். அதன்பின் பின்னோகள் ஒரு வரை ஒருவர் நேசிப்பார்கள். இப்போது முதலிலே அறிந்து சேசிக்கவேண்டுமாம். அதற்குப் பிறகு தானும் விவாகம் செய்கிறது! இது தலிகாலம்.

வாணி. மகாராசா! நேசம் என்பது இயல்பிலே வருவதோ அல்லது கட்டாயத்தினால் வருவதோ? ‘நீ ஒருவனை நேசி’ என்றால் சேசிக்க முடியுமோ?

சீவ. உன் கெட்டித்தனத்தைக் காட்டுகிறது இங்கேஅல்ல. நான் சொல்லுகிறபடி பலதேவனையே நீ விவாகஞ்செய்யவேண்டும்.

வாணி. இல்லை என்றால்?

சீவ. நீ என்றைக்கும் கன்னியாயிருக்கவேண்டும். வேசே ருவனையும் நீ விவாகஞ்செய்வது இல்லை.

வாணி. சம்மதம்.

போடி, பிச்சி. நீ என்றைக்கும் கன்னியாயிருந்தால் உன் அழகு எப்படிப்போம்? அரைத்தால் அல்லவோ சந்தனம் மணக்கும்.

- வாணி. கறையான் அரித்தால் சந்தனம் மணக்குமோ?
- சீவ. விடு விடு, பசிடு; நான் சொல்லுகிறபடி செய்ய வேற்றும்.
- வாணி. மகாராசா, என்றைக்கும் கன்னியாய் இருக்கச் சம்மதம். (சேவகன் வருகிறான்.)
- சேவ. சுந்தரமுனிவர் வந்திருக்கிறார்; மகாராசாவைக் காணலாமோ என்று கேட்டார்.
- சீவ. ஆம், ஆம்; உடனே அவரைக் கூட்டிக்கொண்டு வர. (சேவகன் சேல்கிறான்.)
- சுந்தரமுனிவர் வருகிறார். சேவகன் பின்னாலே வருகிறான்.
- சீவ. சுவாமிகாள்! நமஸ்காரம்; சுவாமிகள் வந்தது நல்ல வேளை.
- கந். என்ன விசேஷம்? (மனேந்மணியைப் பார்க்கிறார்.) மனேந்மணிக்கு என்ன?
- சீவ. இராத்கிரித் தொடக்கம் காய்ச்சலாம்; ஏன் என்ற தெரியவில்லை. கேட்டால் ஒன்றுஞ் சொல்லுகிறான் இல்லை.
- மனே. சுவாமிகாள்! என்னென்று எனக்கே தெரியாததை நான் எப்படிச் சொல்வது.
- கந். (இரண்டு விளாடி அவளை உற்றுநோச்கினபிள்) சீவகா! உன் மகனுக்கு ஒருதீங்கும் இல்லை. இதெல்லாம் சீக்கிரம் மாறிவிடும். நான் உனக்கு ஒன்று சொல்ல வேண்டும். இங்கே வா. (தனியிடத்துக்கு அரசனை அழைத்துச்சென்று) மனேந்மணிக்கு, விவாகம் செய்யும் பருவம் அடுத்தது. அவள் என்றைக்குஞ் சின்னப்பிள்ளை என்று நீ நினைக்கக்கூடாது. சீக்கிரம்

விவாகங்குசெய்து வைக்கவேண்டும். இவருக்கு ஏற்ற கணவன் சேரதேசத்து மகாராசா புருஷோத்தம வருமனையிட வேறொருவனும் இல்லை. அவனுக்கும் மனேந்மணியைப்போல வேறொரு மனைவி கிடைப் பதும் முடியாது. இது நான் அறிந்த உண்மை. காலத்தாழ்க்காமல் உடனே சேரணிடம் தொத்துப்பி செய்யவேண்டிய ஒழுங்கெல்லாம் செய். சேரணிடம் போய் ஒழுங்குசெய்யக்கூடியவன் நடராசன். உடனே அவனை அனுப்பு.

சீவ. சுவாமிகாள்! இதற்கு என்ன கைம்மாறு செய்வேன்? என்னையும் என் மணியையும் காக்க மதுரையை விட்டு அடிகள் திருநெல்வேலிக்கு வந்தது சிவன் செயலன்றோ? சுவாமிகள் சொல்லியிருளியபடியே செய்வேன். ஆனால் அதற்குமுன் குடிலைனையும் ஒரு வர்த்தை கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும்.

கந். சரி சரி, உன் எண்ணப்படிசெய். சம்போ, சங்கரா, மகாதேவா! மனேந்மணியை நீதான் காக்கவேண்டும்.

சுந்தரர் போகிறார்.

போகி = விடுவது

ஏடுத்து = பிடிப்பது

போகி = வருதல்

களம் 5

இடம் : குடிலன் வீடு,

நிலாமுற்றத்திலே குடிலன் முன்பின் உலாவிக்கொண்டு
சிந்தனைசெய்கிறுன்.

குடி. (தனதுள்) புத்தியே சகலசுத்தியும். இதுவரையும் நினைத்ததெல்லாம் முடித்தேன். மதுரையையிட்டு அரசுளைப் புறப்படுத்தி, திருநெல்வேலிக்குப் போன்று வந்தேன். மதுரையில் வரக்கூடிய தடைகள் திரு நெல்வேலியில் வாரா. கோட்டையும் கட்டிமுடித்த தேன். அடுத்தபடி என்ன? யோசித்துச் செய்தால் எல்லாம் அனுகூலமாகவே முடியும். சுந்தரனும் நாராயணனும் சீவகளைக் காக்க கங்கணங்கட்டிக் கொண்டு நிற்கிறார்கள். குடிலன் யாரென்று அவர் களுக்குத் தெரியாது. இயமன் கையிலகப்பட்டவளை ஒருவேளை மீட்கலாம். சாவித்திரி மீட்டாளாமே சுத்தியவானை. குடிலன் கையிலகப்பட்ட சீவகளைத் தப்புவிக்கத் தேவராலும் முடியாது; முவராலும் முடியாது. ஆலவாய்ச் சுந்தரேசரரும், திருநெல்வேலி வேய்முத்தரும் கெட்டிக்காரானால் ஒருகை பார்க் கட்டும். நானும் ஒருகை பார்ப்பேன். ஆனால் எல்லாம் காலம் அறிந்து செய்வேண்டும்! தகுந்தபடி யோசிக்கவேண்டும். இதிலே பின்மூலான்றும் விடக்கூடாது. பாண்டியாடு நமதே. நமக்குப்பின் நம் குமாரன் பலதேவன் பாண்டியனுவான், குடில பாண்டியர்; ஆகா, நன்று தொனிக்கின்றது. (சேவகன் வருகிறுன்.)

சேவி. மகாப்பிரபு, மகாராசா எசமான்களை அழைத்துவரும் படி என்னை அனுப்பினார்.

குடி. என்ன விசேஷம்?

சேவி. இளவரசிக்கு இராத்திரிமுதல் காய்ச்சலாம். சுந்தர முனிவர் வந்து பார்த்துவிட்டுப் போனார். இராசா ஸிடத்திலே ஏதோ இரகசியம் சொன்னாராம். இரக சியம் எல்லாம் பரகசியமாய்ப் போய்விட்டது. மனோன்மனித் தாய்க்கு உடனே ஒரு கவியாணம் பேசி முடித்துவைக்கவேணும் என்றாராம்.

குடி. நல்லது, நல்லது. இந்தச் சுபவிசேஷம் கொண்டு வந்க உனக்கு இதோ வெகுமதி. (தன் கழுத்திலி ருந்த முத்துமாலையை எடுத்துச் சேவகன் கழுத்தில் அணிகிறுன்) போ, மகாராசாவிடத்திற் சொல்லு, ஒரு நொடியில் வந்துவிட்டேனன்று.

சேவி. (சாஷ்டாங்க நமஸ்காரங்கேய்து) பிரபு, பிரபு! எச மான்களைப்போலப் பெரியமனுவரை உலகத்திலே பார்க்கலாமோ? (எழுந்து வெளியே செல்கிறுன்.)

குடி. மடையன், இவணைப்போல் எல்லாரும் மடையர். இவன் பேதை, நாராயணன் மட்டி, சுந்தரன் மடையன், சீவகன் மிலேச்சன். இவர்கள் எல்லாரையும் இராட்டினத்திலே ஒரு ஆட்டம் ஆட்டி வைப்பேன்.

(கோ-பிறபு, வினாக்கள் கூடுதல்)

*திரு விதை X புதையை
ஏந்தாங்கும் X புதையை*

Secret X Public

களம் 6

இடம் : அரமணை.

சீவகனும் துடிலனும்

- சீவி. இதெல்லாம் சொன்னவர் சுந்தரமூரிவர்தான். புருஷோத்தமவருமீன், மணிக்கு ஏற்ற கணவன் என்று குறித்ததும் அவரே. சேரனிடம் நடராசனைத் தூத ஹப்பும்படி சொன்னவரும் அவரே.
- குடி. மகாராசா, இளவரசியின் விவாகத்தை நான் மறந்திருந்தவன்ல்ல. கோட்டை கொத்தளங்களெல்லாம் முடிந்தவுடனே அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்ய என்னியிருந்தேன். எல்லாம் கட்டிமுடிந்தன. இதைப்பற்றி மகாராசாவிடம் நாளைக்குப் பேசலாம் என்று நினைத்தென். பஞ்சாங்கத்திலே நாளைக்கு நல்லாள். சுந்தரர் இன்றைக்கே சொல்லிவிட்டார். சந்தோஷம், சந்தோஷம். இதைக் கேட்டவுடனே என் உள்ளத்தில் வந்த களிப்புக்கு அளவில்லை.
- சீவி. ஆம், அறிந்தேன். நீ சேவகனுக்கு முத்துமாலை கொடுத்ததெல்லாம் வந்து சொன்னான்.
- குடி. புருஷோத்தமன் பல நற்குணங்களுள்ளவன்; வீரன், அஞ்சானெஞ்சன். ஆனால்.....
- சீவி. ஆனால்?
- குடி. தன்னையிடப் பெரியவன் ஒருவனுமில்லை என்ற செருக்குள்ளவன். வாலிப்பனிடத்திலே செருக்கு இருப்பது இயல்புதானே. வயது முதிர், முதிர், தன்னைப்போன்றவர்களும் தன்னிலும் பெரியாரும்

இருக்கிறார்கள் என்பதை அறிவான். ஆகவே, இதை ஒரு பெருங்குற்றமென்று கொள்ளலாகாது. வே ரெரு தடையுண்டு: பெண்விட்டார் விவாகம் பேசிப் போவது முறைஅல்ல; வழக்கமுமல்ல; அழகுமல்ல. ஆயினும் ஆபத்துக்குப் பாபமில்லை. நமக்கு அவசரமானால் நாம்தானே போகவேண்டும்!

சீவி. அப்படி என்ன அவசரம்? எனக்கும் என் மகாருக்கும் பழிப்புக்கிடமானதொன்றும் நான் செய்யக் கூடாது.

குடி. மகாராசா, இளவரசியாருக்கு புருஷோத்தமனே தக்க மனமகன் என்று சுந்தர் சொன்னது முழுவதும் சரி. அவனிடத்தில் இப்போதே தூதனுப்பி ஒழுங்குபண்ணவேண்டும் என்றதிலும் தவற இல்லை. ஆனால், முதலிலே கலியாணம் பேசாமல் வேறே சிவாய்க்களைப் பேசினபிறகு கலியாணப்பேச்சு, எண்ணிப்போன காரியமாகத் தோற்றுமல் நடுவிலே இயற்கையில் எழுந்த ஒரு பேச்சுப்போலப் பேசி முடிவுகட்டவேண்டும்.

சீவி. குடிலா, நியல்லவோ மந்திரி; வியாழபகவானும் வெள்ளிப்பகவானும் உண்ணிடத்தில் வந்து பிச்சைகேட்டாலும் அவர்களுக்கு இந்தப் புத்தி கிடைக்குமோ? உண்ணை மந்திரியாகப்பெற்ற என் பாக்கியத் தூக்கு என்னசொல்லுவேன்!

குடி. மகாராசாவின் பக்கத்திலே இருக்க நானுக்குநாள் என்புத்தி கூர்மை அடைகிறது. இதிலென்ன விசேஷம்.

சரி, என்ன சொல்லலாம். புருஷோத்தமனிடத்திற் போய் முதலிலே பேசுகிறதற்கு என்ன இருக்கிறது?

குடி. இதுதான் அது : சேராட்டிலே தென்பாகத்திலே கண்செய்நாடு என்பது ஒன்று உண்டு. அதை காஞ்சி நாடு என்று இப்போது வழங்குகிறார்கள். / இந்த நண்செய் நாட்டுக்கு பழையபெயர் தென்பாண்டி. இதுமுன்னே பாண்டியைச் சேர்க்கது. இதனால் அல்லவோ இதற்கு கென்பாண்டி என்று பெயர் வக்கது. மேலும் இங்கே பேசகிற பாஷாயும் தமிழே; மலையாளம் அல்ல. ஆகவே இது மலையாளதேசத்தைச் சேர்க்கது எப்படி? முன்னே வளிஇல்லாத பாண்டியனாருவன் காலத்தில் படைவளியுள்ள சேர வெரூவன், இந்தநாட்டைப் பற்றியிருக்கவேண்டும். இப்போது நாம் வலியில்லாதவர்கள் அல்ல, நமது நாட்டை நமக்கே திருப்பிக்கொடுக்கும்படி, நாம் கேட்பது தப்பிதமுமல்ல. ஆனால் புருஷோத்தமன் நண்செய்நாட்டைக் கொடுக்கச் சிறிதும் இசையான். கொடேன் என்று அவன் மறுத்தால் நாம் சண்டைக்கு வருவதாகச் சொல்லவேண்டும். அதற்கும் அவன் அஞ்சிறவனால், “வாருங்கன் ஒருகை பாப்போம்” என்பான் ; அப்பொழுது “என் விணைக்க சண்டைபோடுவான்? பரண்டியனுக்கு ஒரு மக ஞான்டு. வேறு பின்னை இல்லை. பாண்டியன் மகனை நீ விவாகஞ்செய்துகொண்டால், நண்செய்நாடு மட்டுமல்ல, பாண்டியநாடு முழுவதும் உனதாய் விடும். முன்னே தடாதகைப்பிராட்டியாரோடு சோமசுந்தரபாண்டியர் பாண்டிநாட்டை ஆண்டது போல இப்போதும் மனேந்மணி மகாதேவியோடு நீடிய பாண்டிகாட்டையும் ஆளாலாம்” என்று அவனுக்கு சொல்லவேண்டும்.

சீவி. சபாஷ் சபாஷ், என்மகருக்கும் புருஷோத்தமனுரும் அங்கும் கலியாணம் முடிந்ததென்றே நினைக்கின் மேன். இதில் எள்ளளவும் ஜையமில்லை. நான் செய்த தவமே தவம்.

குடி. மகர்ராசா யோசனை நல்லதானாலும் இதைப் போய்ச் சொல்லுகிற தாதன் தேர்ந்தவனுயிருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் காரியம் கெட்டுப்போம். முனிவர் சொன்னதிலே ஒன்றுதான் பழுது : “நடராசனை அனுப்பு” என்றாரே. நடராசன் யார்? இராச்சியதங்கிரம் அவனுக்கு என்ன தெரியும்? பெண்களை மருட்ட என்றால் அவனுக்குத் தெரியும். புருஷோத்தமனுருமனிடம் போக நடராசன் சிறிதும் தக்கவன்ல்லன்.

சீவி. என்ன, முனிவருக்குமல்லவோ புத்தியீனம் வந்தது.

குடி. இதிலே அவரைப் பழுதுசொல்லக்கூடாது. அவரோ தபசி. அவருக்குப் பதிநால், அறநால் தெரியும். இராச்சியதங்கிரம் எங்கே, முனிவர்கள் எங்கே? ஆகையால் முனிவரிலே பிழைஇல்லை.

சீவி. யாரை நான் அனுப்புவேன், யார் நமது காரியமாய்ப் போவான்? (மவுனம்) மங்கிரி குடிலா! உன்மகன் பலதேவனைத் தனிர வேறொருவனையும் அறியேன்.

குடி. பலதேவனு? பாலன் அவன். அவனுல் இது முடியுமோ?

சீவி. பலதேவனு பாலன்? அவன் மிக்க சமர்த்தன்; அன்றைக்குத் தயிழ்ச்சங்கத்திலே அவன் பேசியதைக் கேட்டேன். நான் அடுத்த அறையில் இருந்தது அவனுக்குத் தெரியாது. கேட்டபோது, இவன்

குடிலன்மகன் அல்லனே! தகப்பதுடைய சாமர்த்தியம் பின்னைக்கு இல்லாமற் போகுமோ என்று நினைத்தேன்.

குடி. தமிழ்ச்சங்கத்திலே பேசுகிறது வேறே, இராசசபை யிலே பேசுகிறது வேறே. இராசசபையிலே பேசு அவனுல் முடியுமோ?

சீவி. என்முடியாது? நீ அவனுக்குப் போதிக்கவேண்டிய சிதமெல்லாம் போதித்துப் பேசுவேண்டியனிதமெல்லாம் சொல்லி அனுப்பினால் உவன் உப்படியே செய்துவருவான்; என் வேண்டுகோளைத் தட்டாதோ

குடி. மகாராசா சித்தம் எங்கள் பாக்கியம்.

அங்கம் II

இடம்: திருவனந்தபுரம், சேரன் அரமணை

புருஷோத்தமவருமன்: (தனதுள்)

இஃது என்ன கனவு! ஒருநாள் அல்ல; ஓர் இரவு அல்ல; இப்போது பத்தாளாய் ஒவ்வொரு இரவிலும் தவறுமல் இந்த ஒரே கனவு வருகிறது. என்ன புதுமை! எனக்கு வயது இருபங்கத்து ஆகியும், ஊர்வசி திலோத்தமை அல்ல, இரதியும், சகியும் என்முன்னே வந்து சின்றுலும் கலங்காத என்னைக் கலங்கச்செய்கிற இந்தப்பெண் யார்? இப்படிப்பட்ட பெண் பூயியில் இருக்கிறோ? தேவ லோகத்தில் இல்லை. இக்கனவு தவறுமல் பத்து இராத்திரி வக்தாலும் இரவுக்குஇரவு அதிசயத்தோடு வளர்கிறது. முதல்காள் பெண்ணின் உருவம் மட்டும் கண்டேன். அன்று அவள் என்னைப் பார்க்கவில்லை. அடுத்தநாள் என்னை நோக்கினான். அவள் முகத்தை நான் ஏறிட்டுப் பார்க்கவே எங்கள் கணகள் சந்தித்தன. உடனே தலைகுனிந்து கண் விலத்தை நோக்க, வலதுகாற் பெருவிரல் நிலத்தை உழுதது. இராத்திரிக் கண்ட கணவிலோ கூந்தல்சோர, நான் அவள் முகத்தை நோக்கினாலும், நான்த்தை மறந்து புன் னைக்கோடு தன் இரண்டு கணங்களும் என்னை இடைவிடாது பார்த்த பார்வதான் அம்புபோல் என் நெஞ்சைப் பிளங்கத்து. சுந்தரி, நீ யார்? இராமன் வாலியை ஒளித்துஉள்ள எய்தானும். நீ என்முன்

வின்று ஈய்கிறுப். வாலியைத் தைத்த அம்பில் இராமன் பெயர் இருந்தது. சீ ஏறியும் அம்பில் உன் பெயரைக் காணேனே! ஐயோ, உன்னை நான் எப்படி மறப்பேன்? இப்பெண் உலகத்திலிருக்க ஒளோ? இருந்தால் எப்படியாவது நான் இவளைக் கண்டே தீரவேண்டும். இப்படி ஒருப்பெண் உலகத் தில் இல்லையானால் இவளை-நான் மறக்கவேண்டும். “கிட்டாதாயின் வெட்டென மற”, மறப்பதெப்படி? யாரோடாயினும் போர்செய்ய நேர்ந்தால் ஒருவேளை போரில் அவளை மறக்கலாம். போரொன்று வாராதோ?.....

சேவகன் வருகிறுன்.

சேவகன்: மகாராசா, பாண்டியன் சபையிலிருந்து, தூதன் வந்து வாசலிலே நிற்கிறுன்.

புருஷோ. யார் அவன்? அவன் பெயர் என்ன?

சேவ. பலதேவனும்.

புருஷோ. பலதேவனு? அவன் இங்கே ஏன்வந்தான்? சீவ கனுக்கு யார் எப்படிப்பட்டவர் என்று தெரியாது போலும். அவளை வரச்சொல்.

சேவகன் போகிறுன், பலதேவன் வருகிறுன்.

பலதே. மகாராசா, கமஸ்காரம்.

புருஷோ. வந்த காரியம் என்ன?

பலதே. பாண்டி மகாராசா சீவவழுதி இங்கே இராசசமு கத்திற் தரும்படி ஓர் ஒலை என்கையிற் கொடுத்திருக்கிறோர். இதோ அந்த ஒலை.

புருஷோ. (ஓலையை வாசித்தபின்பு) நன்செய்நாட்டின் பழங்குடை எனக்குத் தெரியவேண்டிய அவசியமில்லை. அங்காடு எனக்கு முன்னேயிருந்த மகாராசாவிட மிருந்து நான் பெற்றுக்கொண்டது. நான் பாண்டி நாட்டிற்குவந்து அதைப் பிடித்துக்கொள்ளவில்லை. நன்செய்நாட்டை நான் கொடுக்கப்போகிறதில்லை.

பலதே. எங்கள் மகாராசாவின் ஓலையை முழுதும் பார்த்ததோ?

புருஷோ. ஆம், ஆம்; எல்லாம் தெரியும். சீவகன் இங்கே படையெடுத்துவர அவசியமில்லை; நானே என் படையோடு அங்கே வருவேன். இவ்விடையம் அங்கேயே தீர்த்துக்கொள்ளலாம்.

பலதே. மகாராசா! சேர் அதிபதியும் பாண்டியர்கோனும் போரை நாடினால், இருபக்கக்களிலும் எத்தனை ஆயிரவர் சாவர்? எத்தனை ஆயிரவர் அங்கவீரராவர்? “செல்லப்பிள்ளைக்கு விளையாட்டு, சுண்டெலிக்குச் சீவன்போகுது” என்பது போல்லவோ முடியும்?

புருஷோ நீ இந்தப் புத்திமதியை உன் இராசாவுக்கல்லவோ சொல்லவேண்டும்?

பலதே. சொன்னால் என்ன; அவர் காதிலே இது ஏறுது. இராசா சொல்லாதது ஒன்று நான் சொல்லட்டுமா? எங்கள் மகாராசாவுக்கு ஒருமகன்; ஆண் சந்ததி இல்லை. சேர் அதிபதி அவளை மணங்குதுகொண்டால் நன்செய்நாடு மட்டுமல்ல, பாண்டியாடும் அவரதாகும்.

புருஷோ. உங்கள் தேசத்திலே வண்டைப்பிடித்து, பூவிலே தேஞ்குடிக்க விடுவார்கள் போலும்? எங்கள் தேசத்

திலே இருபுறத்திலும் காதல்மணமே அன்றி வெளிரு மணமில்லை. அன்றியும், என் சிங்காசனத் திலே இருவர் பெண்களுக்கு இடமிராது. தாமதம் வேண்டா, நீ போகலாம். இன்னும் இரண்டுநாளில் என்னியும் படையையும் திருநெல்வேலிக்கு அருடே காணலாம். சொல் இதை, உன்னீ் அதுப்பின இராசாவுக்கு.

பலதே. (தனதுள்) முடிந்தது நான் வந்த காரியம். சீவகன் நாளைக்குப் படுவான் நாய்ப்பாப்பாடு; படட்டுமே,

பலதேவன் போசிறுன்.

அங்கம் III

களம் 1

இடம்: திருநெல்வேலிக் கோட்டை

சீவகன், குடிலன், பலதேவன், நாராயணன் இருக்கிறார்கள்.

சீவ. குடிலா, நாம் இப்பொழுதே போருக்கு ஆயத்தம் பண்ணவேண்டும். சேரன் இங்கேவந்து கோட்டையை முற்றுமுன் நாம் வெளியே சென்று அவனை மடக்கவேண்டும். உடனே புறப்படுவோம்.

ருடி. மகாராசா இங்கே இருக்க நாங்கள் போய் அவனை மடக்குவோம்.

சீவ. சீச்சி, அஃது ஒருபொழுதும் கூடாது. நான் வருவேன்.

ருடி. சித்தம், எல்லேழும் புறப்பட்டுப்போனால் கோட்டையைக் காப்பவன் யார்? அதற்கு மிகச் சமர்த்தன் ஒருவனை இங்கே வைத்துவிட்டுப் போகவேண்டும்.

சீவ. சரி; அப்படியே செய்யலாம். நாராயண, நீ இங்கே நூற்றுவர் குதிரைவீரரோடு கோட்டையைக் காத்துக்கொள்.

நாரா.. மகாராசாவோடு வரும் படைத்தலைவன் யார்?

சீவ. பலதேவன் வருவான். நானே போகும்போது நீ வாவேண்டிய அவசியமில்லை. அன்றியும், கோட்டையைக் காப்பவன் சமர்த்தனுயிருக்கவேண்டும். நீ இங்கேயிரு.

நாரா. சித்தம், மகாராசா. (நாராயணனைவிட்டு எல்லோரும் போகிறார்கள்.)

முருகன் வருகிறான்.

முரு. ஐயா, இதன்ன கொடுமை. நீங்கள் இங்கே சும்மா இருக்கவும் பலதேவன் சேனையை நடத்தவும் வந்ததே காலம். இராசாவுக்கு இப்படியும் புத்தி கெடுமோ?

நாரா. பத்திரம்; இராசாவை அவமரியாதை செய்தால் அது எனக்கும் மரியாதை என்று நினைத்தாயோ? பத்திரம்; இனி இப்படிப் பேசாதே.

முரு. புத்தி, புத்தி; ஆனாலும் இதையார்தான் சகிப்பார்?

நாரா. எல்லாம் கடவுள் செயல்; நடக்கிறது நடக்கும். ஆனாலும் முருகா, ஒன்று கேட்கிறேன், நிதானித்து விடைசொல். இந்தக் கோட்டையை உள்ளே இருந்து காப்பதற்கு.....எத்தனைபேர் அவசியம்?

முரு. ஐம்பதுபேர் தாராளம்.

நாரா. நான் உனக்கு ஐம்பதுபேர் கொடுத்தால் இந்தக் கோட்டையைக் காக்க உன்னால் முடியுமா?

முரு. முடியும்.

நாரா. சரி; அப்படியே செய்கிறேன். நீட்டனே சென்று உன் ஐம்பதுபேரைத் தெரிந்துகொள். மற்றது, ஐம்பதுபேரும் ஆயத்தாய் இருக்கவேண்டும். எனக்கு ஒரு குதிரை ஆயத்தஞ்செய். என் சங்கு நாதம் ஒலித்தால் ஐம்பதுபேரும் என் குதிரையும்

ஒரு நொடிக்குள் இங்கே விற்கவேண்டும். போய் ஆயத்தம் செய்துவிட்டு வா.

முருகன் வெளியேபோய் சிறிதுநேரத்துள் திரும்புகிறான்.

முரு. எல்லாம் நீங்கள் சொன்னபடியே ஆயத்தம்.

நாரா. சரி, சரி; முருகா, அதோ பார், இங்கிருந்து புறப் பட்டுப்போன படையைக் கவனித்தாயா?

முரு. (உற்றுக்கூக்கி) ஆம், ஆம்; குழப்பம் குழப்பம். நம் முடைய சேனையிலேயே குழப்பம், மகாராசாவைக் கற்றிலும் குழப்பம்.

நாரா. முருகா, கோட்டையைப் பார்த்துக்கொள்; பத்திரம், பத்திரம். (சங்கு ஊதுகிறான். தன் துதிரைமேல் ஏறி ஐம்பதின்மர் துதிரைச்சேவகரை வாயுவேகச் சோடு நடத்திக்கொண்டு போகிறான்.)

களம் 2

இடம்: தீருநெல்வேலி அரயனை

சீவகனும், நாராயணனும்.

நாரா. மகாராசா!

சீவ. மகா—இராசா, நான்தான் இராசா. சண்டையிலே தோற்றுப்போன இராசா! இனி அதுக்கொரு மகா—மகாராசா! ‘விளக்குமாற்றுக்குப் பட்டுக் குஞ்சம்’! நான் இராசாவுமல்ல, சுதைத்திரியனுமல்ல, மனுஷனுமல்ல, மனிதப் பதர். ஜீயோ, ஜீயோ: பாண்டியர்குலம் இன்றைக்கு என்னால் அவமானம் அடைந்ததே. இதற்கு முன்னே பாண்டியர்கள் சண்டையில் தோற்றதுன்னு. தோற்றவர்கள் போர்க்களத்திலேயே மாண்டார்கள். உயிரைச் சினி என்று நினைத்துத் தப்பிவந்த பாண்டியன் இல்லை. நாராயனு, நீதான் என் சத்துரு. நீ வந்திராவிட்டால் நான் போர்க்களத்திலேயே மாண்டுபோயிருப்பேன். இப்போதுதான் என்ன. (உங்கவானோ உறையினின் றும் உருவி தற்கோலைசேய்ய முயல்கிறுன்.)

நாரா. (வாளைப் பறித்து எறிந்துவிட்டு) மனேன்மனிபாடு எப்படி முடியுமோ? தாய் இல்லாப் பின்னை; உடன் மெந்தாருமில்லை. இராசா, தம் வெட்கத்தை நினைக்கிறாரே தவிர, மகளை மறந்துபோனார். மனேன்மனி, மனேன்மனி!

சீவ. மனேன்மனி! மகளே! உன்னையும் மறந்தேன்; என் செய்ய நினைத்தேன்? இன்றைக்குத் தோற்றுல்

நாளைக்கு வெல்லலாம். ஆம், அதுவே சரி. மனேன்மனியைக் காப்பதே என் முதற்கடமை.

[நாராயணன் வெளியே போகிறுன்]

கந்தரர் வருகிறார்.

சீவ. நமஸ்காரம் சவாமிகாள்.

சீவகா, நீ இன்றைகுச் சண்டையிற் தோற்றப் போனாய் என்று கவலாதே. கடவுள் இருக்கிறார்; அவர் உன்னையும் மனேன்மனியையும் கைவிடார்; அஞ்சாதே.

சீவ. சவாமிகாள்! நான் ஒன்றையும் அஞ்சவில்லை. சற்று முன்னே வெட்கத்திலே உயிர்விடத் துணிக்தேன். நாராயணன் மனேன்மனியின் நிலையை எடுத்துக் காட்டி அந்த எண்ணத்தை விட்டுவிடும்படி செய்தான். நாளைக்கு மறுபடியும் சண்டை நடக்கும். அதிலே வெல்வேன் அல்லது மடிவேன்; இதுமெய்.

சீவகா, நாளைக்காரியம் நாளைக்குப் பார்க்கலாம். இந்த இரவிற்தானே நீ செய்யவேண்டியவேலை ஒன்று உண்டு. அதை உனக்குச் சொல்லவே இப்பொழுது வங்கதேன். இரண்டு மாதத்திற்குமுன்னே நான் முதல் முதல் இந்தக் கோட்டையைப் பார்த்தவுடனே பகைவர் இதை முற்றினால் தப்பிப்போவதற்கு வழி ஒன்றுமில்லையே என்றேன். அப்போது என்பேச்சு உனக்குச் சிரிப்பை உண்டாக்கின்றது. கழிந்த பகல் பகைவர் கோட்டையை முற்றினார்கள். இப்படி ஒருசமயம் நேரிடக்கூடும் என்று நான் நினைத்து நீ எனக்குக் கொடுத்த அறைக்குள்ளே தொடங்கி என் ஆச்சிரமம் போகுமட்டும் ஒரு சுருங்கை செய்கிறுக் கின்றேன். இந்த இராத்திரி நியும் மனேன்மனியும்

என்னோடே வரவேண்டும். உங்களுக்கு ஒரு தீங்கு நேரிடுமானால் பாண்டியகுலமே அற்றப்போகும். உன்னையும் உன்மகளையும் மட்டுமல்ல, பாண்டியகுலத்தைக் காப்பது என் கடமை. நான் சொல்லுகிறபடி நீ செய்யவேண்டும்.

சீவ. சவாமிகள் சொல்லுகிறது முழுவதும் சரி. ஆனால் பாண்டியன் சண்டையிலே தோற்றுப்போனபின் எங்கேயோ ஒடிப்போய்விட்டான் என்றபேர் நான் வாங்கமாட்டேன். என்ன நேரிட்டாலும் இன்று இராத்திரி நான் கோட்டைக்குள்ளேயே இருக்கவேண்டும். நாளைக்குச் சண்டைக்குப் போகவேண்டும். வெற்றி அல்லது வீரசொர்க்கம்—இரண்டில் ஒன்று. ஆனால் சவாமிகள் திருவருளை நான் அலட்சியம் பண்ணியதாக நினைக்கவேண்டா. என் மகள் மனேஞ்மணியை சவாமிகள் இன்று இரவு வந்து கூட்டிக்கொண்டு போய்விட்டால் அவளைப்பற்றிய கவலை ஒழியும். அதன்பின் வேறொரு கவலையும் இன்றி போரொன்றையே நினைத்து என்னால் ஆன மட்டும் ஒருங்க பார்ப்பேன்.

சீந். சீவகா, நீயும் வா.

சவாமிகள், அது ஒன்றுமட்டும் செய்ய என்னால் ஆகாது. இனி, நான் சவாமிகளை இவ்வுலகத்தில் பார்ப்பேனே என்பது எனக்குத் தெரியாது. இங்கே பாராவிட்டாலும் சிவபெருமான் திருவடி நிழலிலே சுந்திப்போம்.

சீந். எப்படியும் இன்று இராத்திரிச் சுந்திப்போம். நீ பிடிவாதம் செய்தாலும் மனேஞ்மணியை வந்து கூட்டிக்கொண்டு போவேன்.

சீவ. சவாமிகள், அப்படியே செய்தருள்க, சுவாமிகள் சோன்னதை நான் குடிலனுக்கு அறிவிக்கின்றேன்.

சூந். வேண்டுமானால் குடிலனுக்குச் சொல். ஆனால் நான் மனேஞ்மணியை அழைத்துப்போவது நிச்சயம். சுந்தரர் போகிறோ.

சீவ. சேவகா, பந்திரியை உடனே அழைத்துவா.

சேவ. சித்தம், மாராயா. (சேவகன் செல்கிறுன், துடிலன் வருகிறுன்.)

சூடி. நமஸ்காரம், மகாராசா.

சீவ. குடிலா, கால் நாழிகைக்குமுன்னே சுந்தரர் இங்கே வந்தார், தாம் ஒரு சுருங்கை செய்திருக்கிறாராம். அதன்வழியே இன்று இராத்திரி வந்து என்னையும் மணியையும் அழைத்துப்போவேன் என்றார். எங்களை எப்படியாவது தம்மோடே வரவேண்டும் என்றார். குடிலா, என் குரு வார்த்தையை நான் இதற்கு முன்னே ஒருங்களும் தட்டின்தில்லை. இன்றைக்கோ, நான் வரமாட்டேன் என்று உறுதியோடு சொல்லி விட்டேன். ஆனாலும், மனேஞ்மணியை மட்டும் கூட்டிக்கொண்டு போகலாம் என்றேன். உன் ஆலோசனை கேட்க நீ இங்கே இல்லை; என்ன நினைக்கிறோய்?

சூடி. மகாராசா வரமாட்டேன் என்று முழுதஞ்சரி. இவரசியைக் கூட்டிக்கொண்டு போகலாம் என்று பாதிசரி.

சீவ. என்ன அப்படிச் சொல்கிறோய்?

ரூடி. மனேன்மணி இந்த இரவே இந்த அரமலையை விட்டுப்போவது அவசியம். நமக்கு என்ன நேரிட்டாலும் இளவரசி தப்பினால் பாண்டியகுலம் அழியாமல் கிற்கும். மனேன்மணி போகவேண்டும்; முனிவரோடு போகிறதே சரி, ஆனால், மனேன்மணி குழங்கத் தலை; வாசிப்பெண். முனிவர் வயோதிபர். ஆனாலும் ஆடவன்தானே? கலியாணமாகாத வாசிப்பெண் ஓர் ஆடவனேடே நடுஇராத்திரியிலே ஒடிவிட்டாள் என்ற பேச்சு மனேன்மணி விஷயத்தில் ஊரார் பேச நாம் இடம்பெற்றுக்கொள்ளக்கூடாது.

சீவி. மந்திரி, இதை நான் கொஞ்சமும் நினைக்கவில்லை. நினையாமல் வாக்குக் கொடுத்துவிட்டேன். இப்போது என்ன செய்யலாம்? முனிவரோடே மனேன்மணியை அனுப்பிவைக்க வேண்டும் என்கிறோம். ஆனாலும் கலியாணமாகாத பெண்ணை ஓர் ஆடவனேடே தனிய அனுப்பக்கூடாது என்கிறோம்; என்ன செய்யலாம்?

ரூடி. மகாராசா, மனேன்மணி போகவே வேண்டும். தனியே போகக்கூடாது. பின்னே என்ன செய்யலாம்; இந்த இரவிலேயே இளவரசிக்கு விவாகம் செய்துவைத்து மனைமக்கள் இருவரையும் முனிவரோடு அனுப்பவேண்டும்.

சீவி. நீ சொல்கிறது சரி; முழுதும் சரி. ஆனால், இதற்குள்ளே மனைமகனை எங்கே தேடுகிறது? இராசன் எவ்வளவும் கண்டுபிடிப்பது முடியாது. இந்தான்தான் வேண்டுமென்று தேடுவதும் புத்தியீனம்; இந்தப் புருஷோத்தமவருமன் பிறப்பிலே இராசன்தான்,

ஆனால் அவனுக்கு இராசகுணமில்லை. பிறப்பல்ல, குணமே பெரிது. பிறப்பை ஏன் குடிலா? நீ பிறப்பிலே கூத்துரியன்ஸ்ல; உன் குணமோ பெரிது. உன் மகன் பலதேவன் எந்த இராசனுக்கு எதிலே குறைந்தவன்? என்மகள் மனேன்மணியை அவனுக்கே விவாகம் செய்துகொடுக்க எனக்கு ஆசை. குடிலா, இதற்கு நீ என்ன சொல்லுகிறோம்?

ரூடி. மகாராசா, நானும் என் மகனும் அடிமைகள். மகாராசா எங்கே, நான் எங்கே? மனேன்மணி எங்கே?

சீவி. அப்படிச் சொல்லாதே, குடிலா. நீ எந்த இராசனுக்குக் குறைந்தாய்? உன் மகன் எந்த இராசகுமாரனுக்குக் குறைந்தவன்? அப்படியல்ல என்று நூலும் இன்றைக்கு நான் வேறொத்த என்னசெய்யலாம்? காலத்தை யறிந்து பேச, குடிலா.

ரூடி. மகாராசா வார்த்தைக்கு நான் எதிர்வார்த்தை பேச வேணே? என் மகன் சம்மதியேன் என்பானே? அவன் மனேன்மணி அம்மைக்கு ஏற்றவன் அல்லாவிட்டாலும் இளவரசிக்கு இரவும் பகலும் ஊழியம் செய்வான்.

சீவி. சரி சரி; இந்த நன்றியை நான் ஒருபோதும் மறவேன். குடிலா, இன்று இராத்திரி பத்துநாழிகைக்கு முகூர்த்தம். அதற்கு ஒருநாழிகைக்கு முன்னமே முனிவர் வரும்படி நான் வேண்டிக்கொண்டதாக அவருக்குச் செய்தி அனுப்பு. நான் மனேன்மணி வையக் கண்டு இதை அறிவிக்கவேண்டும்.

களம் 3

இடம் : திருநெல்வேலி, அரமணை அந்தப்புரம்
சீவகனும், மனோன்மணியும்.

சீவ. இன்று நடந்ததெல்லாம் அறிவாயோ?

மனோ. ஆம், அறிந்தேன். எல்லாம் நாராயணர் சொன்னார் எனக்கு. உங்களை நான் இன்னும் ஒருமுறை கண்டது ஈசன் செயல்; நாராயணர் வீரத்தால்.

சீவ. அதெல்லாம் இருக்கட்டும். நான் இப்பொழுது இங்கு வந்தது ஏன்? உனக்குத் தெரியுமோ?

மனோ. தெரியாது.

சீவ. மகளே! இன்று நான் அடைந்த வெட்கத்தை எப்படியாவது நாளைப்போரில் தீர்க்கவேண்டும். நாளைக்குப் போரில் வெல்லுவேன், அல்லது மடிவேன், இவ்விரண்டில் எதுநடக்குமோ நான் அறியேன். பகைவர் கோட்டையை முற்றியிருக்கிறார்கள். சீ இங்கு இருக்கும் ஒவ்வொரு கணமும் என் மனத் திற்குப் பாரம்.

மனோ. ஐயோ! இதற்கோ நான் பெண் பிறந்தேன். நான் என்ன செய்வேன்?

சீவ. மனி, நான் உனக்குத் தந்தை; சீ எனக்கு மகள். நான் சொல்வதைச் செய்வாயோ?

மனோ. அப்பா, நான் எப்போதாவது உங்கள் சொல்லை மறுத்ததுண்டோ?

சீவ. உன் தோழி வாணி தாய்தகப்பன் சொல்லை மறுத்தாள்.....

மனோ. அப்பா, வாணியைப்பற்றி இப்பொழுது ஏன் பேச வான்? நீங்கள் சொல்லுக்கள், உங்கள் சொற்படி நான் செய்வேன்.

சீவ. செய்வாயோ?

மனோ. எனக்கு முதலில் சோமசுந்தரக்கடவுள்; அப்புறம் நீங்கள்; சொல்லுக்கள்.

சீவ. மனி, உங்கு இன்று இரவு பத்துநாழிகைக்கு கலியானம்.

மனோ. என்ன! என்ஜீ?

சீவ. நான் சாகுமுன் உனக்கு கலியானம் செய்யவேண்டும், நாளைக்குப் போர்முனையில் மடிந்தாலும் மடிவேன்.

மனோ. ஆருக்கு என்னைக்கொடுக்க என்னியிருக்கிறீர்கள்?

சீவ. ஆருக்கென்றால் உனக்கென்ன?

மனோ. என்னை மனப்பவன் யார் என்று நான் கேட்டது பிழையோ?

சீவ. நான் சொன்னேன், வாணி உன் தோழி என்று.

மனோ. அப்பா, திரும்பவழி வாணியைப்பற்றிப் பேசகிறீர்கள். அதை விட்டுவிட்டு என்னை யாருக்குக்கொடுக்கப் போகிறீர்கள் என்று தயைசெய்து தெரிவியுக்கள்.

சீவ. நமது மந்திரி, குடிலன் குமாரன் பலதேவருக்கே.

மனோ. சிவ சிவ! சிவ சிவ!

சீவ. ஏன் பலதேவருக்கு என்ன குறைவு?

மனோ. அவரில் குறைவுண்டென்று சொன்னேனோ?

சீவ. பின்னை?

மனோ. என்மனம் அவரை நாடவில்லை.

சீவ. வாணியை உன்னேடு சேரவிட்டது பிழை.

மனோ. நான் இன்று விவாகம் செய்வது அவசியமோ?

- சீவி. நாளைக்கு நான் செத்தபின் பகைவர் உன்னையும் கொண்டிருல் பாண்டியகுலம் வேரோடு அழிந்துபோம் அல்லவா?
- மனோ. நான் விவாகம்பண்ணியும் பிள்ளையில்லாமற் செத்தால் பாண்டியகுலம் அழியாதோ?
- சீவி. அதெல்லாம் ஈசன் செயல்.
- மனோ. இதுவும் ஈசன் செயல்; நான் பலதேவனை மணப்ப தில்லை.
- சீவி. இப்படிப்பட்ட பிள்ளையோ! நான் மலடனுள்ள?
- மனோ. பாண்டியகுலம் அழிந்துபோம்.
- சீவி. உன்னை வைய வாய்வரவில்லை, என் பேச்சை ஸி கேட்கவேண்டா. சுந்தரமுனிவர் வந்தால் கேட்பாயோ?
- மனோ. எனக்கு நீங்களும் சரி, சுந்தரமுனிவரும் சரி. ஆனாலும் அவர் என்சொல்லைக் கேட்பார். எனக்கு விருப்பமில்லாதவனை நான் விவாகம்செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லார்.
- சீவி. சொன்னால்?
- மனோ. அப்போது பார்க்கலாம்.
- சீவி. இன்னும் ஒரு நாழிகைக்குள் சுந்தரர் வருவார். அவர் உன்னேடு பேசுவார். (சீவகன் போகிறான்.) வாணிவருகிறான்.
- மனோ. வாணி, உனக்கு ஒரு மங்களனார்த்தை சொல்லப் போகிறேன்.
- வாணி. என்னம்மா அது?
- மனோ. இன்று இராத்திரி உனக்கும் நடராசனுக்கும் விவாகம்.
- வாணி. என்னம்மா, கனுக்கண்ணர்களோ? இதுவும் உங்கள் கனவா?

மனோ. இல்லை, வாணி. ஒரு நாழிகைக்குமுன்னே மகாராசா என்னிடம் வந்து, இன்று இராத்திரி நான் பலதேவனை விவாகம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்றுசொன்னார். எனக்கு முதலிலே சம்மதமில்லை; ஆனாலும், இராச்சியத்தின் கிலையறிந்து மகாராசா விருப்பப்படி செய்வதே சரி என்று ஒப்புக்கொண்டேன். பலதேவனை நான் விவாகம்செய்யப்போகிற தனுலே நீயும் அவனுக்கே வாழ்க்கைப்பட்டால் தோழிகளாகவிருந்த நாம் சக்களாத்திகளாய்ப் போவோமே என்று அஞ்சி, ஸி நடராசாவுக்கு வாழ்க்கைப் படுத்தற்கு இராசா சம்மதித்துவிட்டார். இதை, உனக்குக் காட்ட ஓர் ஓலையில் எழுதித்தாவேண்டும் என்று கேட்டேன்; இதோ பார் ஓலையை.

வாணி. சிவனே, சிவனே! இதுவும் உன் விளையாட்டா? அம்மா, நீங்கள் அந்தப் பலதேவன் கையிலே அகப்பட்டுத் தத்தளிக்கிற சமயத்திலே எனக்குக் கலியாணம் ஒன்றுதான் குறைவு. அம்மா, நான் ஒன்று சொல்லப்போகிறேன்: இது சத்தியம்; நீங்கள் பலதேவனுக்கு வாழ்க்கைப்படுவது இல்லை. உங்கள் கனவிலே இந்தப் பதினெஞ்சுநாளாய்த் தவறாமல் வருகிற உத்தம புருஷனியே நீங்கள் விவாகம் செய்யப்போகிறீர்கள், அன்றைக்குத்தான் நானும் என் நடராசருக்கு வாழ்க்கைப்பட்டப்போகிறேன்.

மனோ. இதென்ன பைத்தியம்? இப்போது ஏழு நாழிகையாயிற்று. இன்னும் மூன்று நாழிகைக்குள்ளே எனக்கும் பலதேவனுக்கும் கலியாணம், வாணி. ஸி

இப்போது என்னைக் குழப்பாடே. கனவையெல்லாம் மறக்கப்போகிறேன். கனவு கனவுதானே? என் தகப்பனைப் பிரியப்படுத்துவது என் கடமை. அவர் எனக்குத் தகப்பன் மட்டுமல்ல, தாயும் ஆனவர்; என்னைக் குழப்பாடே, வாணி.

வாணி. அம்மா, கடவுள் என்று ஒருவர் இருக்கிறாரா இல்லையா? நீதிக்கும் அநீதிக்கும், வெளிச்சத்திற்கும் இருஞ்சும் வித்தியாசம் உண்டா இல்லையா? கடவுள் என்று ஒருவர் இருந்தால் நான் சொல்லுகிறபடி நடக்கும்; கடவுள் இல்லாவிட்டால் எது எக்கேடு கெட்டால் என்ன?

மனே. என்னிஷ்டப்படியே எல்லாம் நிறைவேறவேண்டும் என்பது ஒருங்கும் என் பிரமாணமல்ல., என் தகப்பனார் எது சரி என்று சொல்லுகிறாரோ அதன் படி நடக்க நான் பழகிக்கொண்டேன்.

வாணி. அம்மா, இந்த உலகத்தில் தாய்தகப்பன்மாரைவிடப் பெரியவர்கள் இல்லை. ஆனாலும் மனச்சாட்டி விவசயத்திலே நாம் தாய்தகப்பன்மாரைப் பிரியப்படுத்த முடியாது. சந்தர முனிவர் நமக்குப் பிரகலாதாழ் வான் சரித்திரம் சொல்லிக்கொடுத்தாரே. ‘இரண்ணயங்கம்’ என்பதா, ‘நாராயணைய கம்’ என்பதா சரி?

மனே. இதல்லாம் யோசிக்க என் புத்தி என்னிடத்தில் இல்லை.

வாணி. பாமேசவரா! நீயே துணை.

வாணி. சந்தரமுனிவர் உங்களைக் காண வந்து வாசலில் நிற்கிறார்.

மனே. அவரை உள்ளே அழைத்துவா. (வாணி சென்று சந்தரரை அழைத்து வருகிறார்.)

குந். மணியை மகாதேவன் காக்க!

மனே. நமஸ்காரம் சுவாமிகாள்.

வாணி. அம்மா, நான் இன்னும் ஒருநாழிகை கழித்து வருகிறேன்.

குந். வாணி, நீயும் இங்கே இரு. உங்கள் இருவிரையும் காணவே வந்தேன்.

முவரும் ஆசனத்தில் இருக்கிறார்கள்.

அரசன் சொல்ல எல்லாம் அறிக்கேதன். பிளைகளே, கடவுளை நம்புகிறீர்களா?

வாணி. சுவாமிகளுடைய பத்தி எங்களுக்கில்லை. நாங்களும் என்னவோ நம்புகிறோம்.

குந். இதுவரையிலும் கடவுள் உங்களைக் கைவிட்ட துண்டா?

மனே. இல்லை.

குந். இப்பொழுது உங்களைக் கைவிடுவாரா?

வாணி. அவர் கூத்தை ஆர் அறிவார்?

குந். அன்பர்கள் அறிவார்கள்.

மனே. சுவாமிகாள், எங்கள் அன்பும் அன்போ?

குந். களங்கமற்ற உங்கள் அன்பே அன்பு. கவலை ஒழியுங்கள். அவர் அருளை இவ்விரவு பார்ப்பிர்கள். வாணி, அரசன் மணியைப் பலதேவருக்குக்கொடுக்கத் தீர்மானித்த நிமிஷமே நீ விடுதலையடைந்தாய். நீ பலதேவனை மணப்பதில்லை. இராசாவே அதை எனக்குச் சொன்னார்.

வாணி. அம்மா, என் விலங்கைக் கழற்றி உங்களுக்குப் பூட்டினால் என் விலங்கு போச்சென்ற நான் களிப் பேனே? இல்லை, இல்லை; நீங்கள் உங்கள் உள்ளத்தில்

நேசிக்கிற காதலரை மணக்கும் நாளே நான் நடை
ராசரை மணக்கும் நாள். அதுவரையிலும் என்
கவலை ஒழியாது.

கந். உங்கள் இருவீர் எண்ணமும் இவ்விரவே நடை
பெறும்.

வாணி. சுவாமிகாள்!

மனோ. சுவாமிகாள்!

இது கனவல்ல; இது நனவு.

மனோ. என்ன?

வாணி. என்ன?

கந். இதற்குமேல் நான் அறியேன்; இதுதான் நான்
அறிந்தது. பத்தாராழிகைக்கு மணவறை வரும்படி
இராசா அழைத்தால்வா. கடவுளை நப்பு. வாணி,
நீயும் மணியோடு வா. கடவுள் கூத்தை அங்கே
பார்ப்போம்..... நான் இப்பொழுது இராசா
விடம் போகிறேன். ‘மனேனுமணி மணவறைக்கு
வரச் சம்மதித்தாள்’ என்று அரசனுக்குச் சொல்லு
வேன்.

மனோ. சுவாமிகாள்! பலதேவனுக்கு மாலைகுட்டுவேன்
என்று நான் சொல்லவில்லையே?

கந். இல்லை; அப்படி நான் சொல்லேன்.

மனோ. சுவாமிகாள்! அச்சம் என் நெஞ்சிலே குடிகொண்டது.
சுவாமிகள் சொல்வதை நம்ப என் மனம் என்னை ஒரு
பக்கம் இழுக்கிறது. வேறொருபக்கம் திகில்,
கலக்கம், அச்சம், ஜயம்..... நான் என்ன செய்
வேன்?

பிள்ளைகளே, இன்று எனக்கு என்பத்தைந்து வயது.
அறபத்தைந்து வருஷத்துக்கு முன்னே என் குரு

உபதேசங் கேட்டுக் கடவுள் அருளைக் கண்டேன்.
எனக்கு அப்போது வயது இருபது. அப்பொழுதே
எல்லாரும் என்னைக் கைவிட்டார்கள். எனக்கு
நேரிட்டவைகளை எல்லாம் சொல்லப்போனால் அது
பெரும் பாரதமாய் மூடியும். ஆனால் ஒன்று நிச்சயம்;
கடவுள் என்னை ஒருவினுடியும் கைவிட்டது இல்லை.
இனி என்னைக் கைவிடுவதும் இல்லை, மறப்பதும்
இல்லை.

(வானத்தை ஏறிட்டுக் கண்முடி)

“அன்னையினும் தயையுடையாய் நீ மறந்தாயெனி
னும் அகிலமெல்லாம் அளித்திடு நின் அருள் மறவா
தென்றே இன்று மிகக் களித்திங்கே இருக்கின்றேன்
மறவேல் இதுதருணம் அருட்சோதி எனக்கு விரைங்
தருளே !”

[கந்தரர் இதைப் பாடினவுடனே விரைந்து வெளியே
செல்கிறார்.]

களம் 4

இடம் : திருநெல்வேலிக்குப் புறம்பே
சேரன் பாசரை

(புருதோத்தமவருமன் தனதுள்)

புரு. போர் வந்தால் அந்த ஆராவாரத்திலே உன்னை மறக்க வாமென்று நினைத்தேன். திருவனந்தபுரத்தைவிட்டுத் திருநெல்வேலிக்கு வந்தால் நீ இங்கே வரமாட்டாய் என்று எண்ணினேன். இதுதான் என் அறிவு! இவ்வளவுதான் என் அனுபவம்! மனுஷருடைய அறிவெல்லாம் ஜம்புலன்கள் மூலமாய் வரும் என்பார் நாலார். என் அறிவும் என் அனுபவமும் புலன் களின் வழியாய்வின்றி, உயிரும் உயிரும் ஒன்றை ஒன்று நேரே அறியலாம் என்று காட்டுகின்றன. உன்னை நான் அறிவேன்; என்னை நீயும் அறிவாய்; இது நிசம். இதில் ஜயமில்லை. ஆயினும் நீ எங்கே இருக்கிறோய்? என் உள்ளத்தில் இருக்கிறோய்! வெளியே எங்கே இருக்கிறோய்? உன் பெயர் என்ன? கடவுளே இதுபோதும், போதும். இதற்கு மேல் தாங்கமாட்டேன். என் காதலியை எனக்குக் காட்டையா, காட்டாமல் என்ன விலையாட்டையா? [குடிலன் வருகிறுன்; சற்றுத் தூரத்தில் நிற்கிறுன். யாரோ நிற்பதைச் சேரன் உணர்ந்து திரும்பிப் பார்க்கிறுன்; குடிலனைக் காண்கிறுன்.]

சேரன், நீ யார், உன் பெயர் என்ன?

குடி. (அரசனை அணுகி) மகாராசா! குடிலன் என்பெயர்; பாண்டியன் மந்திரி நான்.

புரு. நீ இங்கே இந்தசீரத்தில் வந்ததென்ன?

குடி. மகாப்பிரபு, இன்றுநடந்த போரில் எங்கள் பக்கத்தில் மட்டும் பதினாலிரவர் மாண்டார். உங்கள் பக்கத்தில் அத்தனைபேர் மடியவில்லைப் போலும்; நாளைக்கும் போர் நடந்தால் எங்கள் கதி அதோகதிதான்.

புரு. இதை ஏன் நீ உன் இராசாவுக்குச் சொல்லவில்லை?

குடி. சொன்னேன், சொன்னேன்; ஒருமுறைக்கு நாலு முறை சொன்னேன், சேரனிடம் அபயம் புகும்படி. அவனே வயதில் முதிர்க்கும் செருக்கொழிந்தான் இல்லை. அவனுக்கு நல்லபாடம் படிப்பிக்கவேண்டும். (துடிலன் நாலுபக்கமும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்து ஒருவருமில்லை என்று கண்டு தாழ்ந்த தூலில் பேசுகிறுன்):

‘இங்கே ஒரு சுருக்கை இருக்கிறது. அதன்வழியே போனால் பாண்டியன் கோட்டைக்குள்ளே கொண்டு போய்விடும். மகாப்பிரபு; இப்போது என்னேடே வந்தால், பாண்டியனைப் பிடித்து மகாராசாவசம் ஒப்பிப்பேன், நாளைக்குச் சண்டைபோடவேண்டிய தில்லை. பாண்டியன் நாடும் சேரமண்டலத்தைச் சேர்ந்துவிடும். மகாராசாவுக்குத் திருவளமானுல் நான் பாண்டிநாட்டின் தேசாதிபதியாயிருந்து வருஷங்களோறும் தவறுமல் கப்பங்கட்டுவேன். தாமிரவருணி ஆற்றில் ஒருகுடம் நீரும் வேப்பம் பூமாலையும் கொண்டுவந்து மகாராசாவின் திருவடியைக் கழுவி மாலைகுட்டுவேன்.’

- புரு. அருள்வரதா, வா இங்கே. கைவிலங்கு, கால்விலங்கு கொண்டுவா.
- குடி. ஐயோ, ஐயோ! (அருள்வரதன் விலங்கு கொண்டு வந்து குடிலனுக்குப் பூட்டுகிறுன்.) நான் சேரன்ன தெள்ளாம் சத்தியம்.
- புரு. (அருள்வரதனை நோக்கி) அருள்வரதாரி, நீயும் இருவர் சேவகர்களும் என்னேடே வாருங்கள். இவனைப் பாண்டியனிடம் கொண்டுபோவோம்.
- குடி. மகாராசாவைப் பாண்டியனிடம் அழைத்துப்போகத் தானே வந்தேன்.
- புரு. முடு, வாயை; வந்தவழியே போ. ஏமாற்றலாம் என்று நினையாதே. வலதுபக்கம் இடதுபக்கம் தவறினால் இந்த வாரூர்க்கு இரையாவாய்; நட, முன்னே. (குடிலன் முன்னே, அவன்டின் அருள்வரதனும் சேவகர்களிருவரும், அவர்பின்னே புருஷாத்தமனும் சுருங்கைவழியே நடக்கிறார்கள்.)

குளம் 5

இடம்: பாண்டியன் மணவரை

சந்தர்ச், சீவகன், பலதேவன், நாராயணன், சகடன் முதலியோர்.

- சீவ. எல்லோரும் வந்துவிட்டார்களா?
- நாரா. ஆம், மந்திரியாரைத் தயிர எல்லாரும் வந்துவிட்டார்கள்.
- சீவ. பலதேவரே உமது தகப்பனுர் எங்கே?
- பல. மகாராசா, பொழுதுபட்டபிறகு நான் அவரைக் காணவில்லை.
- சீவ. எங்கேயோ? இரவென்றுமில்லை, பகலென்றுமில்லை; என் வேலையே அவர் கடமை.
- சக. ஆம், ஆம்; அவரைப்போல் இராசவிச்வாசியை எங்கே காணலாம்?
- குந். முகர்த்தம் வந்துவிட்டது. இன்னும் அரைநாழிகைக்குள்ளே விவாகம் நிறைவேறவேண்டும்.
- பல. தகப்பனுர் வராவிட்டால் என்ன? குறை ஒன்தும் நினையார்.
- சீவ. சரி, சரி. நாராயண, போய் மனியை அழைத்துவா. [நாராயணன் போகிறான்.]
- முனேன்மணி, வாணி, சேவிலி முதலியோருடன் நாராயணன் வருகிறான்.
- குந். வாணி இப்போது ஒரு விண்ணப்பப் பா பாடு வாயோ?

வாணி பாடுகிறார்கள் :

கொச்சகக் கலிப்பா

1. “நீர்க்கிலையில் முதலையின்வாய் நிலைகுலைந்த ஒருகரிமுன் ஓர்முறைஉன் பெயர்விளிக்க உதவினீர்வங்
[நீர்த்தனவுரைப்பார்
ஆர்துயர அளக்கர்விமும் அறிவிலியான்
பேர்தெரியேன் ஆயிடினும், பிறகிடல்கின்
[பெருந்தகையோ ?]
2. பாரரசர் துகில்உரியப் பரிதவிக்கும் ஒருதெரிவை
சீர்துவரை நகர்கருதிச் சிதைவொழிந்தாள்,
[எனாஉரைப்பார்
ஆர்துணையும் அறவிருக்கும் அறிவிலியான்
அமைப்பதற்குன்
ஊர்தெரியேன் ஆயிடினும் உறுதிதால்
[உனக்குரித்தே.
3. மறவிவர மனம்பதறும் மார்க்கண்டன் உனதிலிங்கக்
குறிதமுவி அழிவில்வாரம் கொண்டான்முன்
[எனாஉரைப்பார்
வெறிகழுமிப் பொறியழியும் வெம்பாவி விரவுதற்குன்
நெறியறியேன் ஆயிடினும் நேர்நிற்றல் நினதருளே.”
- கூந். மனேஞ்மணி, கடவுள் எல்லாம் அறிவார்; எடு
பூமாலையை.
[மனேஞ்மணி பூமாலையை எடுக்கிறார்கள்.]
- திரைக்குப் பின்திருந்து வருகிறார்கள் புருஷோத்தமன்.

- பு. கண்டேன், கண்டேன்; திருவே, கண்டேன் உன்னை.
கண்டேன், கனவிலே; கண்டேன், நனவிலே.
- மனேஞ்மணி கனவிலே கண்ட புருஷோத்தமனை
நனவிலே கண்டு தேளின்து, காந்தத்தை இரும்பு
சேர்வதுபோல அவனை அணுகி, அவன் கழுத்தில்
மாலையிட்டு, தன் அறிவழிந்து, அவன் மார்பிற் தலை
சாய்கிறார்.) .
- பல. யார் இவன், சோரன் ?
- நாரா. சேரன், சேரன் !
- சக. சேரன், சோரன் ! சோரன், சேரன் !
- பு. (குடிலஜை வெளியே திழுத்து நிறுத்தி) சோரன் நான்
அல்ல, இங்கே நிற்கிறேன்.
- வீ. குடிலா குடிலா, உனக்கும் இக்கதியோ ?
(குடிலன் தலைகுனிந்து தரைநோக்கி ஒன்றும்பேசாது
நிற்கிறார்.)
- பு. மகாராசா, உங்கள் மந்திரி என்னிடம் வந்தான் :
'சுருங்கை ஒன்று இருக்கிறது; வாருங்கள், சீவ
கணைப் படித்துக்கொடுக்கிறேன்' என்றார்கள். சேரன்
சோரன் அல்லேன். உடனே அவனுக்குக் கைதழை
காற்றனை பூட்டி, உங்கள் மந்திரியின் துரோகத்தை
உங்களுக்குக் காட்ட இங்கே கொண்டுவந்தேன்.
பதுமாநாமச்வாமி திருஅருளாலே கனவில் நான்
கண்ட என் காதலியை இன்று நனவிற் கண்டேன்.
என் காதலியும் என்னைக் கண்டு எனக்கு மாலை
இட்டாள். போதும்; மற்றவிஷயங்கள் நானைக்குப்
பார்த்துக்கொள்ளலாம்.

சிவ. குடிலா, இது மெய்யோ? (குடிலன் வாளா நிற் கீறுன்.)

நாரா. என், வாயைத்திறந்து பேசுமே.

சுந். விடு, விடு; சிசாரனைசெய்ய இது அல்லச் சமயம். எல்லாம் நன்றே; நன்று முடியின், சீவகா! என்ன யோசனை? இதோ உன் மகளையும் மருமகனையும் வாழ்த்து.

சிவ. மனோன்மணி! (மூர்ச்சை தேளிந்து தகப்பனைப் பார்க்கிறீர்கள்) புருஷோத்தம! நீங்கள் இருவீரும் மணியும் ஒளியும்போல, பூவும் மணமும் போல நீடுழி வாழ்க!

சுந். பல்லாண்டு பல்லாண்டு, பல்லாயிரத்தாண்டு, பல்கோடி நாறு பிரம்.

'வாழ்க அஞ்சனார், வானவர், ஆணினம்;
வீழ்க தண்புனல், வேந்தரும் ஒங்குக
ஆழ்க தீயதெல் லாம்அுரன் நாமமே;
சூழ்க வையக மும்; துயர் தீர்கவே.'

முற்றிற்று

— TAMIL —

MORE TAMIL AND BETTER TAMIL

IS THE NEED OF TODAY

AND

Kingsbury's Tamil Classics

WILL HELP YOU LEARN
A SIMPLE AND CHASTE STYLE
BESIDES AN INTERESTING
INTRODUCTION TO

The Best Tamil Literature

— READ —

Rs. Cts.

“Candrahasa” (சாந்திரகாசம்)	0—50
“Life of Jesus” (ஏசுவரலாறு)	1—50
“Ahaporul Kurai” (அகப்பொருட்குறள்)	0—25	
“Kadavul Valthuppa” (கடவுள் வாழ்த்துப்பா)	0—35		
“Manonmani” (மனேன்மணி நாடகம்)	0—65	

Available From - - -

R. Kingsbury
Chavakachcheri